

който тя е призовавал: Принтелию, възлезъ по горѣ. Тогазъ щенъ има слава прѣдъ тѣзи които сѣдятъ съ тебе наедно. (11) Защото всякой който възноси себе си ще се смири, и който се смирява ще се възнесе.

(12) Казваше и на тогова който го бѣше призовавал: Кога править обѣдъ или вечера, не дѣй кани приятелитѣ си, ни братията си, ни роднинитѣ си, нито съсѣди богати, да не би ти подобно и тѣ поканили и ти бѣде заплачено. (13) Но кога править угощение, поканвай сиромаси, клосни, хромн, и слѣпи; (14) и ще бѣдешъ блаженъ; защото нѣматъ да ти платятъ; понеже ще ти бѣде заплачено въ въскресението на праведнитѣ.

(15) Това като чу единъ отъ сѣдящитѣ съ него, рече му: «Блаженъ който яде хлѣбъ въ царството Божие. (16) А азъ той му рече: Нѣкой си человекъ направи вечера гоѣма, и покани мнозина. (17) И въ часътъ на вечерята яроводи работѣ си да рече на поканиитѣ: Елате, понеже всичко е вече готово. (18) И начиняхъ всичкитѣ като на единъ умъ да се отричатъ. Първиятъ му рече: Нива купихъ, и нужда имамъ да излѣзъ и да я виджъ; молихъ ти се, имай ми отреченъ. (19) И другъ рече: Купихъ петъ чифта волове, и отхождамъ да ги опитамъ; молихъ ти се, имай ми отреченъ. (20) И другъ рече: Оженихъ се, и за това не мога да дойджъ. (21) И когато си дойде този рабъ расказа на господаря си това. Тогазъ се разгнѣви стопанинътъ, и рече на работѣ си: Излѣзъ скоро по улицитѣ и патищата на града, и доведи тука сиромаситѣ и клоснитѣ и хромитѣ и слѣпитѣ. (22) И рече работѣ: Господарю, както си заповѣдалъ станжъ; и още мѣсто има. (23) И рече господарьтъ на работѣ: Излѣзъ на патищата и по оградитѣ, и принуди ги да влѣзжъ за да се напълни домътъ ми; (24) защото ви казвамъ аче никой отъ оиъзъ призиванитѣ человекъ нѣма да вкуси отъ вечерята ми.

(25) И вървѣхъ съ него наедно народъ много; и обрѣна се та имъ рече: (26) «Ако

иде нѣкой при мене, а не възненавиди баща си, и майка си, и жена си, и чадата си, и братията си, и сестритѣ си, а още и свойтъ си животъ, не може да бѣде мой ученикъ. (27) И който не носи кръстѣтъ си и не върви слѣдъ мене не може да ми бѣде ученикъ. (28) Защото който отъ васъ, кога иска да съгради стѣлпъ, не сѣда първомъ да прѣсмѣтне разносикѣ си да ли ще има *потрѣбното* да го искара? (29) да не би, като положи основанието а не може послѣ да го искара, да начнѣтъ всичкитѣ които гледатъ да му се подсмиватъ. (30) и да казватъ: Този человекъ начнѣ да гради, и не може да искара. (31) Или кой царъ, като отхожда на бой противъ другъ царъ, не сѣда първомъ да размисли възможно ли е съ десетъ хиляди да стои на срѣща тогоязъ който иде противъ него съ двадесетъ? (32) Ако ли не, то кога е той още далечъ отпраща посланици и моли се за миръ. (33) Тѣй прочее всякой отъ васъ който не се отрече отъ всичкитѣ си имотъ не може да бѣде мой ученикъ. (34) «Добро нѣщо е солъта; но ако солъта се развали, съ що ще се поправи? (35) Тя вече не струва нито за земята нито за горѣтъ; вържъ я и съхвърлятъ. Който яма уши да слуша нека слуша.

ГЛАВА 15.

И всичкитѣ митарн и грѣшници се априближаваха около него да го слушатъ. (2) И роптаеха Фарисейтъ и книжницитѣ, и казваха: Този приема грѣшници би яде съ тѣхъ наедно. (3) А той имъ рече таи притча и казваше: (4) «Кой человекъ отъ васъ, ако би ималъ сто овци, и му се загуби една отъ тѣхъ, не остави деведесетѣ и деветъ въ пустинята, и не отива слѣдъ загубената доклѣ я намери? (5) И когато я намери, задига я на плещитѣ си радостенъ; (6) и като си дойде у дома си, свиква приятелитѣ си и съсѣдитѣ си и казва имъ: Радвайте се съ мене че си на-

• Иовъ 22; 29.
Псал. 18; 27. Прит.
29; 23. Мат. 23; 12.
Гл. 18; 14. Як. 4; 6.
1 Пет. 5; 5.
д Неем. 8; 10, 12.
• Отк. 19; 9.

ж Мат. 22; 2.
• Прит. 9; 2, 5.
• Мат. 21; 43. 22; 8.
Дѣян. 13; 46.
Втор. 18; 6. 33; 9.
Мат. 10; 87.

ж Рим. 9; 13.
• Отк. 12; 11.
ж Мат. 16; 24. Мар.
8; 34. Гл. 9; 23.
2 Тим. 3; 12.
ж Прит. 24; 27.

• Мат. 5; 13. Мар.
9; 50.
—
• Мат. 9; 10.
б Дѣян. 11; 3. Гал.
2; 12.
• Мат. 18; 12.